

अकारिणाम् चकार चकरतुः चकरिव । करोता ।
क(रि)रीयति करो(रि)तयः कार्यः । कर्मणि कीर्यते
अकारि अकारिणाम् अकारि(क(रि)री) सत्ताम्
किरन् कीर्यमाणः । कीर्यःकीर्यः करो(रि)तुम्

अनु+पश्वात् क्षेपे अनुक्रियति अनुकीर्यः

अप+हर्षासभक्षणाद्यतया खनने तत् चतुष्पाजन्तु-पक्षि
कर्तृके आ० सुट् च । अपस्क्रियते हटो हपः भक्षार्थी
कुक्कुटः । यासार्थी श्वा वा । हर्षाभावे तु न सुट् न वा
तड् । अपक्रियति कुकुमम् ।

अव+अधःक्षेपणे दूरतःप्रक्षेपे च सक० अवक्रियति मलार्थे
सुट् अवस्कारः । व्रतात् पतने अक० । अवकीर्यो
आ+समन्तात् क्षेपणे विस्तारे च सक० “आकीर्येष्टधिपत्नीनां
सुटजदारोधिभिः” रघुः

उद्+उत्खनने (गाढा) उत्कीर्यशब्दे उदा० [त्कीर्ये] रघुः
सम्+उद्+क्षेदने विदारणे हिंसायां च सक० “मणौ वज्रमुत्-
उप+क्षेदने सुट् च । उपस्क्रियति

परा+सव्यक क्षेपे व्याप्तौ च सक० पराकीर्यः

प्र+प्रक्षेपे सक० नानाजातीयैर्मेलने । प्रकीर्यम्

प्रति+हिंसायाम् सुट् च । “उरोविदारं प्रतिचस्करे नखैः” भाषः
वि+विक्षेपे सक० “व्यधीर्यत त्वम्बकपादभूलेः कुमारो

सम्+मिश्रणे । सङ्करः सङ्कीर्यः

कृ हिंसने कृपादि० उभ० सक० सेट् । कृणाति अकारीत् ।

चकार चकरे करोता करो(रि)यति ते । कीर्यः कीर्यः

कृ विज्ञाने चुरा० आत्म० सक० सेट् । कारयते अचीकरत ।

कृ त संशये सगच्छे च० उभ० सक० सेट् । कीर्तयति-ते

अचकीर्त्त-त कविकल्पद्रुमः ।

कृप्तम कि० कप-क्त । १ रचिते, २ नियते, ‘कृप्तेन सोपानपथं-
नेति’ रघुः । श्चिन्ने च । “कृप्तकेशनखशृङ्गः” मनुः

कृप्तमकील स्त्री कृप्तं कीलयति कीलि-अण् । व्यवस्थालि
पौ त्रिका०

कृप्तमधूप ए० कृप्तोधूपोयेन । सिङ्गके जटाः

कृप्ति स्त्री कप-भावे क्तिन् । १ कल्पने २ व्यवधारणे ३ नैयत्ये च ।

“तेषां कृप्तिमन्वितरे कल्पने” भट० ब्रा० १२।१।१०

“संज्ञामूर्त्तिं कृप्तिस्त्रिदशकुर्यतः” शा० सू०

कृप्तमिक कि० कृप्तं मूल्यदानेन स्वत्वं देशत्वेनास्यस्य ठन्
ततः आगतः कन् वा । २ क्रीते हला० तस्य मूल्यदा-
नेन स्वत्वेनैयत्यापादकतया तथात्वम् ।

कीकाय ए० व० य० देशभेदे । “अनऊर्द्धं जनपदादिबोध

गदतो मम” इत्युपक्रमे “उपाहृतानुपाहृताः सुराष्ट्राः
केकयास्तथा” भा० उ० ६३० । “उभौ भरतश्चतुर्भौ
केकयेषु परन्तपौ” रा० अ० ६७३० “केकयांस्ते गमिष्य-
न्तो हयानारुह्य सन्तानान्” रामा० अ० ६०३० “तथा
केकयराजानं दृष्ट्वा परमधार्मिकम् । श्वशुरं राज-
सिंहञ्च सपुत्रं तमिहानय” रामा० आ० ११।१४ “अयं
केकयराजस्य पुत्रोवसति पुत्रक ! त्वं नेतुमागतो वीरो
युधाजित् मातुलस्तव” रामा० ११।१६।

स च देशः वृ० स० कूर्मविभागे उत्तरस्यासुक्तः । “उत्त-
रतः कैलासः इत्युपक्रमे “केकयवसातियासुनभोग
प्रस्थार्जुनायनाग्नीध्राः” इति । केकयानां राजा अश्व
यादेरियादेशः । कैकेय तद्देशश्च । वड्डपु तस्य लुक् । केक-
याः तद्देशश्च व० व० । सौमिजनोऽस्य अण् । कैकेय
तद्देशवाणिनि वड्डपु तस्य लुक् । उपचारात् २केकयश्च
पुं “सत्कृत्य केकयोपुत्रं केकयोधमसादिशत्” “सत्कृत्य
केकयो राजा भरतस्य ददौ धनम्” रा० अ० ७।२१।१६ ।

तस्यापत्यम् व्यण् । तदपत्ये पुंस्त्री । स्त्रियां तु भर्गा० न
लुक् । कैकेयी “गच्छतातानुजाने त्वं कैकेयी सुप्रजास्त्वया”
रामा० अ० ७०।१७ केकयात् जन्यजनकभावरूपयुगे ङीप्
केकयी । ३केकयन्पकन्यायाम् स्त्री ह्यापरयुगीये षष्ठ्य-
भेदे पुं “यदा तु पञ्चालपतिर्महात्मा सकेकयश्चेदिपति-
र्वयश्च” भा० भी० १२०३० युधिष्ठिरं प्रति श्रीकृष्णोक्तिः

केकार कि० के मूर्द्ध्नि करीतं नेतारं शीलमस्य कृ-अच् अलुक्
स० । निम्नोन्नताक्षयुक्ते १पुरुषे (ट्रेरा) अमरः “पित्वा-
विवदमानश्च केकरो मद्यपस्तथा” मनुः पाठान्तरे । उपचा-
रात् २तथाचक्षुषि न० “तरक्षौ निहते चैव जायते केक-
रेक्ष्णः” शाता० । तद्देशतया तरक्षुबधक्तः “चतु-
र्वर्णस्तु केकरः” विश्वसारतन्त्रोक्ते चतुर्वर्णात्मके षमन्त्रे
पुं कुमारशब्दे २१०६४० विवृतिः

केका स्त्री के मूर्द्ध्नि कायते कर्मणि ड अलुक् स० । मयूर-
रवे अमरः “षड्जसंवादिनीः केकाः” रघुः । ततः
अस्यर्थे इनिठनौ । केकिन् केकिक तद्गुक्ते मयूरे
पुंस्त्री इनौ स्त्रियां ङीप् ठनि टाप्

केकावल पुंस्त्री० केकां रवभेदं वलते सृष्ट्याति वल-अच्
केका+वा० अस्यर्थे वलच् पा । मयूरे शब्दच० स्त्रियां
जातित्वात् ङीप्

केचन अव्य० किमः+पुंसिजसिद्धं ततश्चन सुग्ध० । केचि-
दित्यर्थे एवं चित्-केचिदित्यप्यत । “ये नाम केचिदिह